

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 12.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 19. Marts 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

For at undgaa Stansning af
Kvindebladet „Hvad vi vil“
erindrer vi vore ærede Holdere om, at Post-
væsenet kræver forud Betaling *senest* den
26. Marts.

Hverdagstanker.

Kvindebladet bringer jo stadig frem,
hvad der rører sig for Kvindesagen paa det
offentlige Omraade og ude i Verden. Jeg
kunde nu have Lyst til at fortælle lidt om,
hvordan der tænkes og tales saadan til
daglig ude blandt jævne Folk. Jeg tror, at
der er et stort Arbejde at gøre; thi det er
Livet, der maa skabe Lovene.

Jeg hører ikke til de Kvinder, der kan
være med til saa stærkt at raabe paa vore
Rettigheder. Jeg vil hellere raabe til Kvin-
derne selv: Tag Jer sammen! Kast al
Sløvhed væk! Lev dog med og hæv Jer
Ret alle Vegne, hvor *I kan*, saa vinder vi
frem. Lad os ikke glemme det, der er lige
ved, for at naa det, som maaske ser større
ud, men som ikke i Øjeblikket kan naas.

Forleden talte jeg med en Sogneraads-
formand, han udtalte sig mere frisindet end
de fleste. Jeg spurgte ham, hvad han mente
om at faa Kvinder ind i Sogneraadet? „Ja,
det kunde jeg være med til at kæmpe for,
naar Kvinderne selv vilde; thi det er sikkert,
at de *der* kunde udrette noget, og at det
vilde faa en gavnlig Betydning, om vi havde
Kvinder blandt os i Raadet, men Kvinderne

vil jo ikke, de vil ikke have noget offentligt
Arbejde eller Ansvar. Se nu blot til de
Kvinder, vi har valgt til at have Tilsyn med
Plejebørn. Der er ikke en Gang nogen,
som vil dette eller som varetager deres
Hverv der. Tog de sig sammen og viste,
at de virkelig vilde noget, saa fik de nok
Plads. De fleste Mænd kan nok se, at der
er meget, som er Uret mod Kvinderne, men
man taber Lysten til at arbejde for dem,
naar man bare ser Ord, men ingen Hand-
ling.“

Ja, der var saa uendelig meget at sige
til dette, til Forsvar for Kvinderne. Men
der er ogsaa deri saa megen Sandhed og
berettiget Anklage, saa jeg synes, vi kan
have godt af at høre det og minde hinanden
om indbyrdes, at vi ikke blot skal tale vor
Sag udadtil, men ogsaa tale til *os selv* og
ikke glemme, hvad Skyld vi selv har i, at
vi ikke er komne videre. I en Diskussion
om, hvor tidligt Drengene burde begynde at
uddannes til en bestemt Gerning som hver
især havde Lyst til, hørte jeg et 17-aarigt
Menneske sige: Det var grueligt at blive
saa gammel, før man blev uafhængig; man
skulde dog gerne være lidt selvstændig, før
man kom langt op i Tyverne. Det glædede
mig at høre ham tale saa. Og jeg tænkte
uvilkaarligt: Gid de unge Piger tænkte lige-
ledes. Men der er det, det kniber, der er
ingen rigtig Trang til selv at skabe en Stil-
ling, til at blive fri, *selvstændige*, til at tænke
og tale frit, røre sig frit, som man selv
havde Lyst, være noget i sig selv og til at
blive en Personlighed. Kvinderne er saa
bange for at komme frem, naar det gælder
at udføre en eller anden Gerning, saa bange
for at tage en offentlig Sag frem og kæmpe
aabent for den. Men i en Balsal er hun
ikke saa bange for at komme frem og vinde
Mændenes Hyldest. Jeg tror, dersom vi

levede noget mere for vor egen Skyld, fulgte
vort eget Hjertes Trang, lod det komme
til sin Ret, lyttede til de stille Røster i vore
bedste Øjeblikke og handlede derefter uden
først at høre Povls og Pers Mening, saa
kom vi lidt videre i Selvstændighed og
Menneskeværd.

Der tales jo saa meget nu om Kvin-
dens Frigørelse; men jeg synes stundom,
det er nærværd, som det er for *Mændens*
Skyld, vi nu skal udvikles. Forleden hørte
jeg en Mand, som er en af Kvindesagens
Venner, holde en Tale, og blandt andet ud-
talte han med megen Begejstring, at det
var godt, om Kvinderne kunde komme noget
mere med, fordi: *at skal det blive til noget*
rigtigt med Mændene, saa sker det først,
naar vi faar Kvinderne med. Ja, det tror
jeg ogsaa, men jeg lider ikke rigtigt dette
for Mændenes Skyld. For dem har vi levet
alle Dage. Nej, vi skal oplyses og udvikles
for vor egen Skyld, for selv at leve et
menneskeværdigt Liv i Frihed med Rettig-
heder og Pligter som *Menneske*. At Kvin-
den saa derved ogsaa vil faa Indflydelse
paa og Betydning for Manden, ja det er
sikkert: „Thi Kvinden er ej Mandens fulde
Ven, naar ej hun dele kan hans bedste
Tanker!“

Men det maa ogsaa hedde: *Manden* er
ej Kvindens bedste Ven, naar ej han deler
hendes bedste Tanker. Kvinden maa ud-
vikle sig til at blive et lige saa betydnings-
fuldt Menneske, som Manden, hun skal ikke
leve mere for hans Skyld end han for hendes,
hun maa føle sig paa lige Højde med ham
i Udvikling og Dannelse med akkurat de
samme Rettigheder og Krav men naturligvis
ogsaa de samme Pligter. Bliver vi først
frigjorte i vor daglige Færd, Tanke og
Handling, ja, saa skal vi nok vokse os frem,
de ydre Lænker skal nok sprænges og ikke